PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (trešā palāta)

2008. gada 3. decembrī *

Lieta T-227/06

RSA Security Ireland Ltd, Šenona [*Shannon*] (Īrija), ko pārstāv B. Konvejs [*B. Conway*], *barrister*, un S. Dalī [*S. Daly*], *solicitor*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv K. Lūiss [*X. Lewis*] un Ž. Otjo [*J. Hottiaux*], pārstāvji,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt Komisijas 2006. gada 16. jūnija Regulu (EK) Nr. 888/2006 par atsevišķu preču klasifikāciju Kombinētajā nomenklatūrā (OV L 165, 6. lpp.).

* Tiesvedības valoda — angļu.

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [*J. Azizi*], tiesneši E. Kremona [*E. Cremona*] (referente) un S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

Kombinētā nomenklatūra

1 Lai piemērotu kopējo muitas tarifu, kā arī lai atvieglotu statistikas izstrādi par Kopienas ārējo tirdzniecību un citām Kopienu politikām attiecībā uz preču importu vai eksportu, Padome, pieņemot 1987. gada 23. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV L 256, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula par Kombinēto nomenklatūru"), noteica preču, kas ir importa vai eksporta

darījumu Kopienā priekšmets, pilnīgu nomenklatūru (turpmāk tekstā — "Kombinētā nomenklatūra" vai "KN"). Šī nomenklatūra ir minēta aplūkotās regulas I pielikumā.

2 Lai nodrošinātu vienotu Kombinētās nomenklatūras piemērošanu Kopienā, Komisija ar dalībvalstu pārstāvju komitejas (Muitas kodeksa komiteja) palīdzību var veikt noteiktu skaitu pasākumu, kas ir uzskaitīti Regulas par Kombinēto nomenklatūru 9. pantā. Šo pasākumu vidū ir minēta iespēja Komisijai pieņemt regulas par atsevišķu preču tarifu klasifikāciju Kombinētajā nomenklatūrā (Regulas par Kombinēto nomenklatūru 9. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmais ievilkums).

3 Komisijas 2006. gada 16. jūnija Regulas (EK) Nr. 888/2006 par atsevišķu preču klasifikāciju Kombinētajā nomenklatūrā (OV L 165, 6. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētā regula") pieņemšanas brīdī Kombinētās nomenklatūras tarifu pozīcijas 8470, 8471 un 8543 bija izteiktas šādā redakcijā:

— pozīcija 8470: "kalkulatori un kabatas formāta ierīces ar skaitļošanas funkcijām datu ierakstīšanai, reproducēšanai un demonstrēšanai; skaitļošanas mašīnas, ierīces pasta sūtījumu frankēšanai, biļešu izsniegšanas mašīnas un citas līdzīgas ierīces, kurās iestrādātas skaitļošanas ierīces; kases aparāti [..]";

— pozīcija 8471: "automātiskās datu apstrādes iekārtas un to bloki; magnētiskie vai optiskie lasītāji, iekārtas datu ierakstīšanai kodētā veidā datu vidē un iekārtas šādu datu apstrādei, kas nav norādītas vai iekļautas citur";

— pozīcija 8543: "speciālas elektriskās mašīnas un iekārtas, kas citur šajā nodaļā nav minētas".

Saistošas izziņas par tarifiem

4 Saskaņā ar grozītās Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss") 11. panta 1. punktu un 12. pantu uzņēmēji no muitas iestādēm var saņemt saistošas izziņas par tarifiem (turpmāk tekstā — "SIT"). Runa ir par izziņām par noteiktu preču tarifa klasifikāciju, kas ir saistošas šīm iestādēm attiecībā uz SIT prasītāju un/vai īpašnieku.

5 Muitas kodeksa 12. pantā ir noteikts:

"1. Muitas dienesti saskaņā ar komitejas procedūru pēc rakstiska lūguma izdod [SIT] vai saistošu izcelsmes informāciju [izziņu].

[..]

4. Saistoša informācija [izziņa] attiecībā uz tarifiem ir spēkā sešus gadus no izdošanas dienas [..]

5. Saistoša informācija [izziņa] vairs nav spēkā:

a) attiecībā uz tarifu informāciju:

i) ja tiek pieņemta kāda regula un informācija [izziņa] vairs neatbilst šīs regulas noteikumiem;

[..]

Diena, kad saistoša informācija [izziņa] zaudē spēku i) un ii) apakšpunktā minētajos gadījumos, ir minēto pasākumu publikācijas diena [..];

[..]

6. Tādas saistošas informācijas [izziņas] īpašnieks, kas zaudē spēku saskaņā ar 5. punkta a) punkta i) vai ii) apakšpunktu vai b) punkta i) vai ii) apakšpunktu [a) apakšpunkta i) vai ii) daļu vai b) apakšpunkta i) vai ii) daļu], joprojām var izmantot tādu informāciju [izziņu] sešus mēnešus no publicēšanas vai paziņojuma dienas, ar nosacījumu, ka viņš ir noslēdzis saistošus līgumus par attiecīgo preču iegādi vai

pārdošanu, pamatojoties uz saistošo informāciju [izziņu], pirms notikusi publicēšana vai paziņošana. Attiecībā uz tādiem produktiem, par kuriem, veicot muitas formalitātes, iesniedz ievešanas, izvešanas vai iepriekš noteiktas kompensācijas sertifikātu, sešu mēnešu termiņu tomēr aizstāj ar sertifikāta derīguma termiņu.

5. punkta a) punkta i) apakšpunkta un b) punkta i) apakšpunkta [a) apakšpunkta i) daļas un b) apakšpunkta i) daļas] gadījumā regula [..] var noteikt laiku, kurā piemēro pirmo apakšpunktu [daļu].

[..]"

6 Grozītās Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Muitas kodeksam (OV L 253, 1. lpp.), 8. panta 1. punktā ir noteikts:

"[SIT] gadījumā dalībvalstu muitas dienesti tūlīt nosūta Komisijai:

a) [SIT] pieteikuma kopiju [..];

b) izziņotās [SIT] kopiju [..];

[..]

Šādu pārsūtīšanu izdara [ar] elektroniskiem līdzekļiem."

7 Regulas Nr. 2454/93 9. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Ja pastāv dažādas saistošas izziņas:

— Komisija pēc savas iniciatīvas vai pēc dalībvalsts pārstāvja lūguma iekļauj šo jautājumu komitejas dienaskārtībā apspriešanai sanāksmē, kuru notur nākamajā mēnesī, vai nākamajā sanāksmē,

— saskaņā ar komitejas procedūru, cik vien drīz iespējams un vēlākais sešus mēnešus pēc sanāksmes, kas minēta pirmajā ievilkumā, Komisija veic pasākumus, lai nodrošinātu attiecīgi nomenklatūras [..] vienotu piemērošanu."

Prāvas priekšvēsture

8 Prasītāja *RSA Security Ireland Ltd* ir Īrijā reģistrēta sabiedrība, kas Eiropas Kopienā ražo, importē un pārdod drošības ierīci, kas ir saukta par "RSA SecurID authenticator", divos galvenos veidos, viens veids tiek dēvēts par "kredītkarti" un otrs veids tiek dēvēts par "key fob".

9 2001. gada 8. februārī *Irish Revenue Commissioners* (Īrijas nodokļu un muitas iestādes, turpmāk tekstā — "*IRC*") pēc prasītājas lūguma sniedza SIT, klasificējot tās preci Kombinētās nomenklatūras apakšpozīcijā 8473 30 10 00. Minētajā SIT prece bija aprakstīta šādi: "[Runa ir par] drošības ierīci interneta darījumiem, [kas] ietver šķidro kristālu ekrānu (*LCD*), *PCB*, mikroshēmu/integrētu shēmu, kondensatorus un bateriju. Visas [šīs] sastāvdaļas [..] ir iestrādātas plastmasas apvalkā."

10 2003. gada 1. decembrī *IRC* informēja prasītāju, ka Muitas kodeksa komitejas nodaļa "Tarifu un statistikas nomenklatūra" (turpmāk tekstā — "Nomenklatūras komiteja") ir nolēmusi, ka prece pareizi ir jāklasificē atbilstoši KN kodam 8543 89. Turklāt, lai panāktu atbilstību minētās komitejas lēmumiem, *IRC* nekavējoties atsauca 2001. gada 8. februāra SIT, 2001. gada 8. aprīlī izdodot citu SIT, ar kuru aplūkotais ierīces veids tika klasificēts tarifu apakšpozīcijā, kas atbilst KN kodam 8543 89 95 99. Jaunajā SIT tāpat tika aprakstīta arī prece: "[Runa ir par] datora drošības ierīci, [kas] ietver *LCD*, integrētu shēmu un bateriju, kas iestrādāti plastmasas apvalkā vai kredītkartes formas konteinerā. Kad tā ir ieprogrammēta, tā ļauj droši piekļūt datorsistēmai pieslēgšanās laikā, identificējot un apliecinot lietotāju."

11 Tā kā muitas nodokļa likme pozīcijai 8543 ir ievērojami augstāka nekā pozīcijai 8473, prasītāja apstrīdēja SIT noteikto klasifikāciju *Revenue Appeal Commissioners* (Īrijas apelācijas komisāri, turpmāk tekstā — "*AC*").

12 Ar 2005. gada 10. oktobra lēmumu *AC* apmierināja prasību, nolemjot, ka aplūkotās preces pareiza klasifikācija saskaņā ar Muitas kodeksa interpretācijas un klasifikācijas

noteikumiem ir jānosaka, pamatojoties uz tās raksturojumu un objektīvajām pazīmēm, it īpaši ievērojot, ka tā aprēķina pseidogadījumskaitļus. Tāpat *AC* nolēma, ka prece ir jāklasificē kā skaitļošanas ierīce, kas atbilst pozīcijai 8470 10 00 00.

13 Tā kā *AC* lēmuma rezultātā tika atzīts par spēkā neesošu 2004. gada 8. aprīļa SIT, *IRC* par to informēja Komisiju. Pēc tam *IRC* nolēma nepārsūdzēt šo lēmumu *Superior Courts of Ireland* (Īrijas Augstākās tiesas). Līdz ar to *AC* lēmums par aplūkotās preces klasifikāciju atbilstoši Īrijas tiesībām kļuva galīgs.

14 Pēc tam prasītāja lūdza *IRC* atmaksāt iepriekš samaksāto muitas nodokli par saskaņā ar 2004. gada 8. aprīļa SIT importētajām precēm. Ar 2005. gada 27. oktobra vēstuli *IRC* atbilstoši *AC* 2005. gada 10. oktobra lēmumam, ar kuru prece tika klasificēta pozīcijā 8470 10 00 00, formāli atsauca minēto SIT.

15 2005. gada 15. novembrī Komisija Nomenklatūras komitejai iesniedza *IRC* vērtējumu par "tarifa klasifikāciju datora drošības ierīcei, kas tiek saukta par "authentificateur SecurID" (digipass)". Šis lūgums tika izskatīts vairāku minētās komitejas sanāksmju laikā.

16 Ar 2006. gada 9. marta vēstuli *IRC* informēja prasītāju, ka Nomenklatūras komiteja pēc *AC* 2005. gada 10. oktobra lēmuma ir diskutējusi par SIT atsaukšanu un ka Komisija pēc dokumenta projekta apstiprināšanas, ko veica Nomenklatūras komiteja, visbeidzot pieņēma regulu, kura attiecīgo preci klasificē Kombinētās nomenklatūras apakšpozī-

cijā 8543 89 97. Ar 2006. gada 23. jūnija vēstuli *IRC* informēja prasītāju par apstrīdētās regulas publikāciju, norādot, ka runa ir par konkrētu regulu, uz kuru tās atsaukušās minētajā 2006. gada 9. marta vēstulē.

17 Apstrīdētās regulas pielikumā strīdīgā preces klasifikācija ir noteikta šādi:

Preču apraksts	Klasifikācija (KN kods)	Pamatojums
(1)	(2)	(3)
Drošības ierīce, kas paredzēta, lai piekļūtu datu ierakstiem automātiskās datu apstrādes iekārtā (ADAI). Tā sastāv no šķidro kristālu displeja (*LCD*), iespiestās plates un baterijas, kas iestrādāti plastmasas ietvarā, kuru var piekarināt uz atslēgas riņķa. Ierīce ģenerē konkrētam lietotājam raksturīgus sešciparu skaitļus, tādējādi nodrošinot lietotājam piekļuvi ierakstiem, kas saglabāti ADAI. Ierīci nevar savienot ar ADAI, un tā darbojas neatkarīgi.	8543 89 97	Klasifikācija noteikta, ievērojot Kombinētās nomenklatūras interpretācijas 1. un 6. vispārīgo noteikumu un KN kodu 8543, 8543 89 un 8543 89 97 aprakstu. Ierīce nav klasificējama pozīcijā 8470, jo tai nav manuālas datu ievades iespēju un tā nav aprīkota ar skaitīšanas funkciju šīs pozīcijas nozīmē (skatīt šīs pozīcijas HS skaidrojumus). Tā nav klasificējama pozīcijā 8471, jo tā nav brīvi programmējama saskaņā ar lietotāja prasībām (skatīt 84. nodaļas 5.A.a.2) piezīmi) un tā nav automātiskās datu apstrādes iekārtas daļa, jo to nevar pievienot centrālā procesora blokam (skatīt 84. nodaļas 5.B.b piezīmi). Šo ierīci klasificē pozīcijā 8543, jo tā ir elektriska ierīce ar īpašām funkcijām, kas citur nav minētas un iekļautas.

18 Atbilstoši tās 3. pantam regula stājās spēkā 20. dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, proti, 2006. gada 7. jūlijā.

19 Ar 2006. gada 11. augusta vēstuli, atbildot uz prasītājas 2006. gada 8. augusta informācijas pieprasīšanu, *IRC* apliecināja, ka apstrīdētā regula klasificēja "*RSA SecurID authenticator* pozīcijā 8543 89 97", tāpat norādot, ka, sākot ar tās spēkā stāšanās dienu, ar to tika atcelts *AC* 2005. gada 10. oktobra lēmums un ka tā attiecās uz aplūkoto preci gan "key fob" formā, gan "kredītkartes" formā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

20 Prasītāja cēla šo prasību ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 25. augustā.

21 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 22. novembrī, Komisija saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību. Prasītāja par šo iebildi savus rakstiskos apsvērumus iesniedza 2007. gada 8. janvārī.

22 Tās iebildē par nepieņemamību Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt iebildi par nepieņemamību;

— pakārtoti, apturēt tiesvedību par minēto iebildi līdz lēmumam par lietas būtību;

— atcelt apstrīdēto regulu, jo ar to prasītājas prece Kombinētajā nomenklatūrā netiek klasificēta, pamatojoties uz tās raksturu un objektīvajām iezīmēm;

— pakārtoti, atcelt apstrīdēto regulu, jo tā tika izsludināta, Komisijai pārsniedzot pilnvaras un/vai pārkāpjot būtiskus procesuālos noteikumus;

— atzīt, ka prece, kas pēc rakstura ir automātiska datu apstrādes iekārta, ir jāklasificē Kombinētās nomenklatūras pozīcijā 8471;

— pakārtoti, atzīt, ka preces būtiskā raksturiezīme ir tās īpašā spēja ģenerēt un veikt īpašus matemātiskus aprēķinus, ko lietotājs nosaka iegādes brīdī, un līdz ar to tā ir jāklasificē kā skaitļojamā ierīce Kombinētās nomenklatūras pozīcijā 8470;

— atzīt, ka preces būtiskā raksturiezīme nav tāda kā drošības ierīcei vai piekļuve failiem, kuri ierakstīti automātiskās datu apstrādes ierīcē vai citur;

— izdot rīkojumu atmaksāt muitas nodokli, ko tā samaksāja, importējot preci Kopienā pēc apstrīdētās regulas stāšanās spēkā, kā arī ar to saistītos procentus;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Veicot procesa organizatoriskos pasākumus, Pirmās instances tiesa ar 2008. gada 4. marta vēstuli uzdeva Komisijai rakstisku jautājumu, aicinot arī iesniegt noteiktus dokumentus. Komisija uz šiem lūgumiem atbildēja noteiktajos termiņos.

Juridiskais pamatojums

25 Atbilstoši Reglamenta 114. pantam, ja kāds no lietas dalībniekiem to lūdz, Pirmās instances tiesa var lemt par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Saskaņā ar minētā panta 3. punktu, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi, pārējā procesa daļa

notiek mutvārdos. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa, izskatot lietas materiālus, ir guvusi pietiekamu informāciju, lai lemtu par prasību, neuzsākot mutvārdu procesu.

Lietas dalībnieku argumenti

26 Komisija norāda, ka apstrīdētā regula prasītāju neskarot individuāli.

27 Tā vispirms atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība, ko cēlusi privātpersona, neesot pieņemama, ja tā ir vērsta pret vispārpiemērojamu regulu EKL 249. panta otrās daļas izpratnē. It īpaši tā norāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru regulas par preču tarifu klasifikāciju Kombinētajā nomenklatūrā uzņēmējus neskarot individuāli un ka viņu prasības pret šīm regulām esot noraidītas kā nepieņemamas.

28 Turklāt lieta, par kuru ir taisīts Pirmās instances tiesas 2003. gada 30. septembra spriedums lietā *Sony Computer Entertainment Europe*/Komisija (T-243/01, *Recueil*, II-4189. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Sony*"), esot vienīgā, kurā ir ticis uzskatīts, ka regula par tarifu klasifikāciju uzņēmēju skarot individuāli, un kurā esot ņemti vērā četri apvienotie faktori. Šīs lietas "ārkārtas apstākļi" šajā gadījumā neesot pietiekoši pierādīti, lai izdarītu tādu pašu secinājumu.

29 Attiecībā uz pirmo faktoru, proti, to, ka lietā, par kuru taisīts *Sony* spriedums, minēta iepriekš 28. punktā, aplūkotās regulas rašanās iemesls bija iesniegts *Sony* lūgums sniegt SIT un neviena cita prece, izņemot tā spēlēm paredzēto datoru, nebija demonstrācijas vai diskusijas objekts procedūrā, kura noveda pie minētās regulas pieņemšanu (sprieduma lietā *Sony*, kas minēts iepriekš 28. punktā, 64.–66. punkts), Komisija uzskata, ka tam šajā gadījumā varot būt tikai minimāla vai nebūt nekāda nozīme, jo procedūra, kuras rezultātā tiek pieņemta regula par tarifu klasifikāciju, vienmēr tiek sākta sakarā ar grūtībām kādas preces klasifikācijā. Turklāt, kā to savā prasības pieteikumā esot atzinusi prasītāja, Nomenklatūras komiteja neesot pārbaudījusi tieši šo preci un neviena tās fotogrāfija neesot iesniegta. Tāpat prasītāja esot atzinusi, ka minētā komiteja esot ņēmusi vērā līdzīgas preces, kas iepriekš bija klasificēta tajā pašā pozīcijā, "Digipass", situāciju.

30 Runājot par otro faktoru, proti, to, ka *Sony* savā tiesiskajā statusā bija vienīgais aplūkotās klasifikācijas regulas skartais uzņēmējs, kurš ietekmēja izskatāmo prāvu valsts mērogā (sprieduma lietā *Sony*, kas minēts iepriekš 28. punktā, 68. un 69. punkts), Komisija norāda, ka prasītāja nav pierādījusi, ka valsts tiesās notiktu tiesvedība, kuru lēmuma iznākums būtu atkarīgs no apstrīdētās regulas. Turklāt prasītāja neesot vienīgais uzņēmējs, kuru skarot apstrīdētā regula, kā prasītāja pati to esot skaidri atzinusi savā prasības pieteikumā, jo vismaz četri dažādi uzņēmumi varētu ražot un tirgot preces, kurām ir līdzīgas vai ļoti līdzīgas raksturiezīmes tām, kuras piemīt prasītājas precei, un tos visus varētu skart minētā regula. Šajā ziņā, ja prasības pieteikumam pievienotā sarakste ar Īrijas iestādēm neapšaubāmi pierādītu, ka apstrīdētā regula ir piemērojama tās precei, tā tomēr nepierādītu, ka tās prece ir vienīgā, kuru skar minētā regula.

31 Attiecībā uz trešo faktoru, proti, to, ka lietā, par kuru ir taisīts *Sony* spriedums, kas minēts iepriekš 28. punktā, aplūkota regula attiecās īpaši uz prasītājas preci, tā kā tai bija pievienotas preces fotogrāfijas ar *Sony* logo un minētās regulas spēkā stāšanās brīdī nebija citu preču, kurām būtu identiskas raksturiezīmes (iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Sony*, 71.–74. punkts), Komisija uzskata, ka tas šajā gadījumā nepastāv. Apstrīdētā regula neietverot nevienu strīdīgās preces fotogrāfiju, ne jebkādu atsauci uz

logo, patentu, preču zīmi vai citām prasītājas īpašuma tiesībām. Turklāt prasītāja neesot apgalvojusi, ne ka tai piederētu strīdīgās preces patenti, kuru apliecības būtu pievienotas lietas materiāliem, ne ka apstrīdētajai regulai būtu kādas sekas uz prasītājai piešķirtajām tiesībām. Visbeidzot, Komisija uzskata, ka preces apraksts, kas minēts apstrīdētās regulas pielikuma 1. kolonnā, esot vispārējs, balstīts uz attiecīgās preces raksturojumu un tehniskām īpašībām, kā arī uz pielikuma 3. kolonnā paustajiem apsvērumiem un ka no šī apraksta nevarot secināt, ka tas attiektos tikai uz prasītājas preci, kura turklāt neesot apgalvojusi vai pierādījusi pretējo.

32 Runājot par ceturto faktoru, Komisija uzsvēra, ka pretēji *Sony*, kurš bija vienīgais pilnvarotais importētājs precei, kas klasificēta regulā, par kuru taisīts iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Sony*, prasītāja neesot minējusi, ka tā būtu vienīgais pilnvarotais attiecīgās preces importētājs.

33 Galu galā Komisija uzskata, ka neviens no lietas, par kuru ir taisīts iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Sony*, ārkārtas apstākļiem neesot piemērojams šajā gadījumā. Līdz ar to apstrīdētā regula esot jāuzskata par vispārpiemērojamu pasākumu EKL 249. panta otrās daļas izpratnē. Tādējādi prasītāju šī regula neskarot individuāli. Turklāt Komisija atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tarifu klasifikācijas regula ir piemērojama pēc analoģijas, tā kā noteiktās preces pārbaude, ko veic Nomenklatūras komiteja, attiecoties ne tikai uz aplūkoto preci, bet arī uz identiskām vai līdzīgām precēm.

34 Visbeidzot, Komisija norāda, ka lēmums par prasības nepieņemamību neliedzot atbildētājam tiesisko aizsardzību, jo, lai valsts tiesā pamatotu prasību pret valsts pieņemtu īstenošanas aktu, tas varētu atsaukties uz apstrīdētās regulas prettiesiskumu.

35 Prasītāja apstrīd Komisijas argumentus un uzskata, ka apstrīdētā regula to skarot individuāli faktiskās situācijas dēļ, kas to raksturo, salīdzinot ar citiem uzņēmējiem.

36 Tā uzsver, ka atbilstoši Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedumam lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 197. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Plaumann*") vairāki īpaši faktori izceļot tās situāciju.

37 Pirmkārt, *AC* esot apmierinājuši tās prasību pret attiecīgās preces tarifa klasifikāciju, kura noteikta 2004. gada 8. aprīļa SIT, kas paredzēja tās atcelšanu.

38 Otrkārt, *AC* lēmums saskaņā ar Īrijas tiesībām esot kļuvis galīgs, jo *IRC* pēc konsultācijām ar Komisiju esot izvēlējušās neizmantot to tiesības iesniegt prasību pret šo lēmumu.

39 Treškārt, administratīvā procedūra, ko pēc *AC* lēmuma izvērsa *IRC* un Komisija, esot bijusi tieši par attiecīgo preci.

40 Ceturtkārt, *IRC* vēstules prasītājai (skat. iepriekš 16. un 19. punktu) neapšaubāmi atklājot, ka apstrīdētā regula ir labota, lai atspēkotu *AC* lēmumu par tarifu klasifikāciju.

41 Piektkārt un visbeidzot, prasītāja esot vienīgais uzņēmums, kurš, izmantojot tiesību aizsardzības līdzekļus, esot panācis tā preces SIT anulēšanu un kurš tādējādi esot saņēmis izdevīgāku tarifu klasifikāciju, kas tika atcelta ar apstrīdēto regulu.

42 Tāpat prasītāja uzsver, ka apstrīdētā regula, lai gan tās redakcija varot šķist vispārīga un abstrakta, neesot analizējama tikai kā vispārpiemērojams pasākums, kas attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām un ietver juridiskās sekas attiecībā uz vispārīgi un abstrakti aplūkotām personu kategorijām. Komisijas dalības raksturs *IRC* izvēlē atteikties no savas prasības pret *AC* lēmumu, veids, kādā apstrīdētā regula tika izstrādāta, kā arī tās pieņemšana liecinot par to, ka tā esot pasākums, kura mērķis esot tīšām atcelt *AC* lēmumu un līdz ar to *IRC* pēc šī lēmuma izsniegto SIT. Līdz ar to apstrīdētā regula esot tikai maskēts lēmums.

43 Prasītāja turklāt min lietu, par kuru taisīts Tiesas 1994. gada 18. maija spriedums lietā C-309/89 *Codorníu*/Padome (*Recueil*, I-1853. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Codorníu*"), kurā prasītāja tika uzskatīta par individuāli skartu, jo, pirmkārt, tai bija likumīgas tiesības izmantot grafisko preču zīmi, kas reģistrēta pirms attiecīgās regulas pieņemšanas, un, otrkārt, ar šo regulu tika liegts tai izmantot visas tiesības, kas saistītas ar tās preču zīmi. Šajā gadījumā prasītāja atrodoties līdzīgā situācijā kā sabiedrība *Codorníu*, tai ar *AC* lēmumu esot radītas likumīgas tiesības uz īpašu tarifu klasifikāciju, ko apstrīdētā regula tiecas pārveidot.

44 Turklāt Komisijas veiktā analīze par jēdzienu "individuāli skarta" persona esot kļūdaina, jo tajā šis jēdziens esot netieši pielīdzināts "vienpersoniski skartas" personas jēdzienam. Tomēr, kā to atklāja arī lieta, par kuru tika taisīts iepriekš 43. punktā minētais spriedums lietā *Codorníu*, apstāklis, ka citus Kopienas ražotājus, iespējamos preču zīmju īpašniekus, attiecīgā regula tāpat ir skārusi, neesot liedzis Tiesai atzīt, ka *Codorníu* ir pierādījusi, ka regula uz to attiecas tieši un individuāli. Līdz ar to Tiesa neesot nolēmusi,

ka strīdīgai regulai būtu jāskar *Codorníu* speciāli un ekskluzīvi, lai atzītu tās tiesības iesniegt prasību par atcelšanu.

45 Prasītāja uzsver, ka judikatūra, uz ko pamatojoties Komisija, neesot atbilstoša. Faktiskie apstākļi lietās, par kurām taisīti Tiesas 1982. gada 6. oktobra spriedums lietā 307/81 *Alusuisse*/Padome un Komisija (*Recueil*, 3463. lpp.) un 1985. gada 14. februāra spriedums lietā 40/84 *Casteels*/Komisija (*Recueil*, 667. lpp.), kā arī izdoti Pirmās instances tiesas 1999. gada 29. aprīļa rīkojums lietā T-120/98 *Alce*/Komisija (*Recueil*, II-1395. lpp.) un 2001. gada 30. janvāra rīkojums lietā T-49/00 *Iposea*/Komisija (*Recueil*, II-163. lpp.), būtībā radikāli atšķiroties no apstākļiem šajā gadījumā.

46 Turklāt prasītāja uzskata, ka Komisijas sniegtā iepriekš 28. punktā minētā sprieduma lietā *Sony* interpretācija esot kļūdaina, tā kā tās mērķis esot prasības par tarifu klasifikācijas regulas atcelšanu pieņemamību pakļaut četru apvienotu faktoru pastāvēšanai. Šī lieta esot jāsaprot tādā nozīmē, ka šo četru faktoru esamība, piemērojot iepriekš 36. punktā minētajā spriedumā lietā *Plaumann* izklāstītos kritērijus, esot novedusi Pirmās instances tiesu pie secinājuma, ka *Sony* ir skarts individuāli.

47 Tāpat prasītāja apstrīd Komisijas argumentu attiecībā uz četriem tās identificētiem faktoriem pamatotību. Attiecībā uz pirmo faktoru tā uzsver, ka šīs lietas faktiskie apstākļi nevarot tikt ignorēti, izvērtējot Komisijas rīcību apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūras laikā, tā kā tai esot bijis nodoms liegt prasītājai tādu tarifu klasifikāciju, ko bija nolēmuši *AC*. Šis faktisko apstākļu konteksts un mijiedarbība starp Komisiju un *IRC* atklājot, ka apstrīdētā regula patiesībā ir slēpts lēmums, kas padara prasītāju par individuāli skartu.

48 Šajā ziņā prasītāja noraida Komisijas apgalvojumu, kura uzskatot, ka prasītājas individuālā skāruma neesamību nosakot fakts, ka Nomenklatūras komiteja neesot īpaši pārbaudījusi ne attiecīgo preci, ne to atspoguļojošās fotogrāfijas, ne patenta dokumentus. Gluži otrādi, tāds uzmanības trūkums attiecībā uz tās preci liecinot par labas pārvaldības neesamību apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūrā. Kā to atklājot sarakste starp prasītāju un *IRC*, Nomenklatūras komitejas locekļi, to vidū pati Komisija, esot apzinājušies, ka to darba galvenais mērķis esot pārbaudīt *AC* izstrādāto preces tarifu klasifikāciju, tā kā pēc *AC* lēmuma šo jautājumu tiem ir nodevušas *IRC*. Galu galā pats apstāklis, ka ar apstrīdēto regulu prasītājas tiesības izmantot tarifu klasifikāciju pēc *AC* lēmuma esot apzināti atņemtas, ļaujot to individualizēt salīdzinājumā ar citiem uzņēmējiem.

49 Runājot par otro faktoru, prasītāja uzskata, ka Komisijas apgalvojumam attiecībā uz prāvas par attiecīgās preces klasifikāciju, kuras risinājums būtu atkarīgs no apstrīdētās regulas, neesamību valsts tiesās nav nekāda sakara ar jautājumu par prasītājas prasības pieņemamību.

50 Turklāt prasītāja uzskata, ka Komisijas apgalvojums, saskaņā ar kuru pretēji *Sony* tā neesot vienīgais uzņēmējs, kura tiesisko situāciju skar apstrīdētā regula, liecinot par iepriekš 28. punktā minētā sprieduma lietā *Sony* nepareizu sapratni. Tāpat kā *Sony*, pirmkārt, prasītājas prasību pret SIT bija apmierinājušas valsts muitas iestādes un, otrkārt, valsts tiesas piešķirtā labvēlīgā tarifu klasifikācija esot atcelta un aizstāta ar apstrīdēto regulu. Līdz ar to prasītāja esot vienīgais uzņēmums, kura tiesiskā situācija esot skarta ar šīs regulas pieņemšanu.

51 Turklāt citu uzņēmumu tiesisko situāciju, kuri varot ražot un tirgot preces, ko varētu skart apstrīdētā regula, tā neskarot. Šie uzņēmumi pretēji prasītājai neesot saņēmuši

nekādas īpašas tiesības importēt savas preces Kopienā ar tarifu pozīciju 8470. Tādēļ to tiesiskā situācija esot līdzīga otra uzņēmēja situācijai, kura aprakstīta iepriekš 28. punktā minētā sprieduma lietā *Sony* 70. punktā, kuram esot izsniegta SIT par preci, kas ir līdzīga PlayStation®2, ar *Sony* apstrīdēto tarifu pozīciju un nevis ar to, ko tam piešķīra *VAT and Duties Tribunal* (PVN un reģistrācijas nodevu tiesa, Apvienotā Karaliste).

52 Runājot par trešo faktoru, prasītāja uzskata, ka nozīmīgums, ko Komisija piešķirot tam, ka apstrīdētā regula neietverot preces fotogrāfiju, ne citas tiešas vai netiešas norādes uz tās logo, uz tās patentu vai uz tās preču zīmi, esot vēl viena iepriekš 28. punktā minētajā Pirmās instances tiesas spriedumā lietā *Sony* veikto secinājumu deformācija. Lietā, par kuru ir taisīts šis spriedums, strīdīgajai regulai pievienotā preces fotogrāfija esot tikai papildu un nevis izšķirošs pierādījums, ka attiecīgā regula esot jāsaprot kā lēmums par PlayStation®2 preces tarifa klasifikāciju. No šī fakta neesot iespējams secināt, ka Pirmās instances tiesa būtu nolēmusi, ka tāda, rakstiska vai fotogrāfiska, pierādījuma neesamība regulā un tās pielikumos būtu šķērslis, lai aplūkoto importētāju šī regula skartu individuāli. Tāds secinājums būtu pretējs Tiesas judikatūrai, saskaņā ar kuru identifikācijas datu neesamība regulā par uzņēmējiem, kuri varētu būt skarti, neesot noteicoša, lai atzītu, ka tie nevar būt individuāli skarti. Šo pēdējo aspektu saskaņā ar iepriekš 36. punktā minēto spriedumu lietā *Plaumann* varot pierādīt faktu un apstākļu, kas tos var individualizēt, pastāvēšana.

53 Attiecībā uz Komisijas argumentu par patentu izvilkumu, ko prasītāja ir pievienojusi lietas materiāliem, pierādījuma spēka neesamību prasītāja iebilst, ka tā nekad neesot apgalvojusi, ka ar apstrīdēto regulu būtu pārkāptas tiesības, kas tai radušās no attiecīgajiem patentiem. Šajā ziņā tā uzsver, ka saikni starp šīs lietas faktiskajiem apstākļiem un tiem, kas bija lietā, par kuru taisīts iepriekš 43. punktā minētais spriedums lietā *Codorníu*, nosakot nevis patentu esamība, bet *AC* lēmums.

54 Prasītāja tāpat apstrīd Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru iepriekš 28. punktā minētā sprieduma lietā *Sony* ceturtais faktors šajā gadījumā neesot piemērojams, jo pretēji *Sony* prasītāja neesot vienīgā pilnvarotā strīdīgās preces importētāja. Šajā spriedumā Pirmās instances tiesa neesot nolēmusi, ka uzņēmējam būtu jābūt vienīgajam pilnvarotajam importētājam, lai regula par tarifu klasifikāciju to skartu individuāli, tas turklāt būtu pretēji iepriekš 36. punktā minētajam spriedumam lietā *Plaumann*. Turklāt prasītāja apstrīd Komisijas nostāju, saskaņā ar kuru tarifu klasifikācijas regulas prakse ikvienu prasību pret šāda veida tiesību aktu pēc analoģijas padarītu par nepieņemamu. Klasifikācijai pēc analoģijas neesot ietekmes uz fiziskas vai juridiskas personas tiesībām pierādīt, ka tā ir individuāli skarta, lai tās prasība Kopienu tiesā tiktu atzīta par pieņemamu.

55 Visbeidzot, runājot par Komisijas argumentu attiecībā uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, prasītāja uzsver, ka šī prasība esot tās vienīgais veids, kā apstrīdēt attiecīgo regulu, jo tā pēc *IRC* izvēles vairs nevarot izmantot apelācijas procedūras *Superior Courts of Ireland*. Turklāt EKL 230. panta ceturtajā daļā indivīdiem piešķirtās absolūtās un neierobežotās tiesības celt Pirmās instances tiesā prasību par regulas atcelšanu pievienojoties tiesībām valsts tiesā atsaukties uz Kopienas akta spēkā neesamību, un tiesību aizsardzības līdzekļu pastāvēšana pati par sevi neradot šķērsli prasības par atcelšanu, kas iesniegta, piemērojot minēto pantu, pieņemamībai.

Pirmās instances tiesas vērtējums

56 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fiziskas un juridiskas personas principā nevar ierosināt prasību atcelt tarifu klasifikācijas regulas saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu. Neraugoties uz konkrētiem formulējumiem, kurus tie ietver, šie akti jebkurā gadījumā ir vispārīgi piemērojami, jo, pirmkārt, tie attiecas uz visām precēm, kas atbilst apraksta tipam, neraugoties uz to individuālajām īpašībām un izcelsmi, un, otrkārt, kopējā muitas tarifa vienveidīgas piemērošanas interesēs tie rada sekas Kopienas muitas

iestādēm, kā arī attiecībā uz visiem importētājiem (skat. iepriekš 28. punktā minēto spriedumu lietā *Sony*, 58. punkts un tajā minētā judikatūra; Pirmās instances tiesas 2007. gada 19. marta rīkojumu lietā T-183/04 *Tokai Europe*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 48. punkts, un 2008. gada 19. februāra rīkojumu lietā T-82/06 *Apple Computer International*/Komisija, Krājums, II-279. lpp., 45. punkts).

57 Šajā gadījumā apstrīdētās regulas 1. pantā noteikts, ka preces, kurām ir pielikumā esošās tabulas 1. kolonnā aprakstītās īpašības, Kombinētajā nomenklatūrā ir jāklasificē ar KN kodu, kas atbilst tās pašas tabulas 2. kolonnā minētajam, proti, ar kodu KN 8543 89 97. Norma attiecas uz visām līdzīgām precēm vai tādām precēm, kuras atbilst aprakstītajam tipam, turklāt neraugoties uz to individuālajām īpašībām un to izcelsmi (šajā sakarā skat. iepriekš 45. punktā minēto spriedumu lietā *Casteels*/Komisija, 11. punkts, un iepriekš 56. punktā minēto rīkojumu lietā *Apple Computer International*/Komisija, 46. punkts).

58 Šī norma, kas ir vispārpiemērojams pasākums EKL 249. panta otrās daļas nozīmē, attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām un rada juridiskas sekas vispārīgi un abstrakti noteiktām personu kategorijām, tostarp preču, kuras tā apraksta, importētājiem (šajā sakarā skat. iepriekš 45. punktā minēto rīkojumu lietā *Iposea*/Komisija, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Tomēr pat vispārpiemērojams tiesību akts noteiktos apstākļos var skart individuāli noteiktus tirgotājus, kuri tādējādi to var apstrīdēt, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu. Tā tas ir tad, kad attiecīgais akts tos ietekmē dažu tiem piemītošu specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kas tos raksturo salīdzinājumā ar jebkuru citu personu un tādējādi tos individuāli izceļ tādā pašā veidā kā lēmumu adresātus (iepriekš 36. punktā minētais spriedums lietā *Plaumann*, 223. lpp., un iepriekš 43. punktā minētais spriedums lietā *Codorníu*, 19. un 20. punkts; iepriekš 56. punktā minētie rīkojumi lietā *Tokai Europe*/Komisija, 49. punkts, un lietā *Apple Computer International*/Komisija, 48. punkts). Šajā ziņā tas vien, ka vispārpiemērojamam aktam var būt konkrētas atšķirīgas sekas attiecībā uz dažādiem tiesību subjektiem, uz kuriem tas attiecas, atšķir šos subjektus no visiem pārējiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem, jo šis akts ir piemērots saskaņā ar objektīvi noteiktu situāciju

(Tiesas 1997. gada 18. decembra rīkojums lietā C-409/96 P *Sveriges Betodlares* un *Henrikson*/Komisija, *Recueil*, I-7531. lpp., 37. punkts; Pirmās instances tiesas 2002. gada 25. septembra rīkojums lietā T-178/01 *Di Lenardo*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 52. punkts, un 2007. gada 12. janvāra rīkojums lietā T-104/06 *SPM*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 70. punkts).

60 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iespēja ar lielāku vai mazāku precizitāti noteikt tiesību subjektu, uz kuriem attiecas pasākums, skaitu vai pat identitāti nekādā ziņā nenozīmē, ka šis pasākums šīs personas skar individuāli, ja šis pasākums ir piemērojams objektīvām tiesiskām vai faktiskām situācijām, kas paredzētas attiecīgajā tiesību aktā (šajā sakarā skat. iepriekš 43. punktā minēto spriedumu lietā *Codorníu*, 18. punkts; iepriekš 45. punktā minēto rīkojumu lietā *Iposea*/Komisija, 31. punkts, un iepriekš 56. punktā minēto rīkojumu lietā *Apple Computer International*/Komisija, 52. punkts).

61 Turklāt nepietiek ar to, ka tiesību akts dažus uzņēmējus ekonomiski skar vairāk nekā citus tās pašas nozares uzņēmējus, lai uzskatītu, ka šis tiesību akts tos ir skāris individuāli (Pirmās instances tiesas 2005. gada 8. septembra rīkojums lietā T-287/04 *Lorte* u.c./Padome, Krājums, II-3125. lpp., 54. punkts, un 2007. gada 12. marta rīkojums lietā T-417/04 *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia*/Komisija, Krājums, II-641. lpp., 58. punkts).

62 Šajā gadījumā prasītāja būtībā uzsver, ka pie attiecīgās klasifikācijas noveda tās lūgums *IRC* sniegt SIT, ka pēc prasītājas prasības iesniegšanas *AC* pēdējie pieņēma galīgo lēmumu attiecībā uz aplūkoto preci, klasificējot to ar KN kodu 8470, un ka līdz ar to tā esot vienīgais uzņēmums, kurš izmantojis īpašu tarifu klasifikāciju, kas ir atcelta ar apstrīdēto regulu. Visbeidzot, *IRC* ievērotā administratīvā procedūra un Komisijas ievērotā procedūra, kura pēc *AC* lēmuma noveda pie apstrīdētās regulas pieņemšanas, esot veiktas īpaši saistībā ar tās preci.

63 Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājas izvirzītie argumenti ne norāda uz īpašībām, kas, atkāpjoties no iepriekš 56.–58. punktā izklāstītajiem principiem, tai būtu sevišķas, ne arī uz faktisko situāciju, kas to īpaši raksturotu un tādēļ to individualizētu attiecībā pret citiem uzņēmējiem, kurus potenciāli skar apstrīdētā regula.

64 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka SIT mērķis ir sniegt uzņēmējam pilnīgu drošību, ja pastāv šaubas par preces klasifikāciju pastāvošajā muitas nomenklatūrā, tādējādi aizsargājot to pret vēlākiem grozījumiem pozīcijā, ko attiecībā uz preču klasifikāciju ir pieņēmušas muitas iestādes. Savukārt, tādas SIT mērķis un sekas nav garantēt uzņēmējam, ka tarifu pozīcija, uz kuru tas atsaucas, netiks grozīta ar Kopienas likumdevēja pieņemtu tiesību aktu, jo SIT ierobežotā spēkā esamība ir noteikta Muitas kodeksa 12. pantā (šajā sakarā skat. Tiesas 1998. gada 29. janvāra spriedumu lietā C-315/96 *Lopex Export*, *Recueil*, I-317. lpp., 28. punkts).

65 Tas vien, ka vienas dalībvalsts tiesa nolemj atcelt SIT un pārklasificēt Kombinētās nomenklatūras noteiktā pozīcijā norādītu preci, nepadara uzņēmēja, kurš varētu uz to atsaukties, tiesisko situāciju par individualizētu. Faktiski, kaut arī tāds lēmums ir saistošs tās pašas valsts muitas iestādēm, tas, kā to apgalvo prasītāja, vēl nenozīmē, ka šis lēmums apstiprinātu tiesības importēt preci ar noteiktu KN kodu, kas pats par sevi būtu pietiekošs, lai to individualizētu. No tā izriet, ka šajā gadījumā prasītāja savu individuālo raksturu nevar pamatot ar apstākli, ka tā būtu vienīgais uzņēmums, kas ar tiesiskās aizsardzības līdzekļu palīdzību būtu panācis SIT atcelšanu un līdz ar to būtu saņēmis tiesības importēt attiecīgo preci ar Kombinētās nomenklatūras pozīciju 8470.

66 Prasītājas argumenti attiecībā uz apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūru nepadara iepriekš minētos apsvērumus par spēkā neesošiem.

67 Kaut arī apstrīdētās regulas pieņemšanas procedūra patiesi tika uzsākta ar lūgumu, ko Īrijas iestādes iesniedza pēc *AC* lēmuma, tāds apstāklis pats par sevi tomēr nevar individualizēt prasītāju EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē. Tarifu klasifikācijas regulas piemērošana principā attiecas uz visām līdzīgām precēm vai tādām precēm, kuras atbilst aprakstītajam tipam, turklāt neraugoties uz to individuālajām īpašībām un to izcelsmi.

68 Pirmkārt, runājot par prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru pastāvošie faktiskie apstākļi pēc *AC* lēmuma pieņemšanas būtībā atklājot, ka minētā procedūra esot veikta īpaši par attiecīgo preci, Pirmās instances tiesa uzskata, ka no lietas materiāliem izriet, ka jau 2003. gada augustā Komisija informēja dalībvalstu muitas iestādes, ka tā ir saņēmusi lūgumu no Polijas muitas administrācijas par tarifu klasifikāciju precei, sauktai par "digipass", kuras raksturiezīmes ir līdzīgas attiecīgās preces raksturiezīmēm. Šis jautājums sākotnēji tika skatīts Nomenklatūras komitejas 322. sanāksmē, kas notika 2003. gada oktobrī un bija pēc sarakstes starp Komisiju un *IRC* attiecībā uz pirmo SIT, ko pēdējās bija sniegušas, proti, 2001. gada 8. februāra SIT, ar kuru tika piešķirta atšķirīga tarifu pozīcija no tās, kas norādīta Vācijas muitas iestāžu izsniegtajā SIT, kurā prasītājas precei līdzīga prece bija klasificēta apakšpozīcijā 8543 89 95. Tikai pēc Nomenklatūras komitejas paziņojuma, kurā bija secināts, ka "digipass" ir drošības ierīce, kas atbilst atlikušajai apakšpozīcijai 8543 89, *IRC* ar 2003. gada 1. decembra vēstuli paziņoja par 2001. gada 8. februāra SIT atsaukšanu un vēlmi izdot jaunu SIT, ko tās izdarīja 2004. gada 8. aprīlī, pārklasificējot prasītājas preci pozīcijā 8543 89 95 99, klasifikāciju, kas vēlāk tika apstrīdēta ar *AC* 2005. gada 10. oktobra lēmumu.

69 Vienlaikus Nomenklatūras komiteja jautājumu par šo preču klasifikāciju no jauna skatīja tās 350. sanāksmē, kas notika 2004. gada 20. septembrī, kuras laikā tika secināts, ka "ierīces, kas ir aizsargātas ar paroli, kura ļauj identificēt lietotāju, un kas aprēķina un rada īpašu paroli, ir ierīces ar funkciju, kas atbilst Nr. 8543 89". Turklāt visi šie apstākļi bija skaidri norādīti *IRC* vērtējumā, ar kuru tika uzsākta procedūra, kas pēc vairākām

diskusijām Nomenklatūras komitejas ietvaros, kuras notika attiecīgi 386., 389. un 391. sanāksmes laikā, noveda pie apstrīdētās regulas pieņemšanas (skat. iepriekš 15. punktu).

70 Līdz ar to pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, nebūs iespējams tikai konstatēt, ka procedūra, kas sekoja *AC* lēmumam, tika uzsākta pēc *IRC* lūguma, jo tā, pārsniedzot šī gadījuma faktiskos apstākļus, iekļāvās daudz vispārīgākos un plašākos ietvaros, jo agrāk, kā tas jau iepriekš tika precizēts, cita dalībvalsts bija lūgusi informāciju par līdzīgu preci un Komisija bija atsaukusies uz atšķirību pastāvēšanu starp Vācijas un Īrijas muitas iestāžu izsniegto SIT, kā arī uz vairāku dalībvalstu iestāžu viedokļu atšķirību par tādu preču klasifikāciju.

71 Otrkārt, runājot par prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru vēstules, ko tā saņēma no *IRC*, esot atklājušas, ka apstrīdētā regula esot labota, lai konkrēti atzītu *AC* lēmumu par spēkā neesošu, ir jānorāda, ka šis arguments ne tikai nav pietiekoši pamatots, bet tam nav arī nozīmes, ņemot vērā, ka minētās vēstules bija no Īrijas muitas iestādēm un nevis no Komisijas un tādēļ apgalvojumi, kas tajās ir ietverti, Komisijai nav saistoši. Turklāt šīs vēstules tikai apliecina, ka apstrīdētā regula attiecas uz prasītājas preci, un nekādi nenosaka, ka šīs regulas mērķis būtu atzīt *AC* lēmumu par spēkā neesošu. It īpaši no *IRC* 2006. gada 11. augusta vēstules izriet, ka *AC* lēmuma spēkā neesamība ir apstrīdētās regulas spēkā stāšanās sekas un nevis tās pieņemšanas mērķis.

72 Treškārt, runājot par prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru *IRC* pēc konsultācijām ar Komisiju esot izvēlējušās nepārsūdzēt *AC* lēmumu, no lietas materiāliem nekādi neizriet, ka tāds lēmums būtu ticis pieņemts pēc kaut kāda ieteikuma vai spiediena no

Komisijas puses. Savukārt, Nomenklatūras komitejai nosūtītajā vērtējumā (skat. iepriekš 15. punktu), ar kuru tika uzsākta procedūra, kura noveda pie apstrīdētās regulas pieņemšanas, *IRC* precizēja:

"Nodokļu administrācija ir nolēmusi nenodot faktu izklāstu Augstākās tiesas atzinumam par tiesību jautājumu, ņemot vērā, ka [*AC*] lēmums balstīts uz šiem faktiem. Jautājums tagad ir nodots [Nomenklatūras] komitejas izmeklēšanai."

73 Ceturtkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu, kurš balstīts uz to, ka *AC* lēmums rada faktisku situāciju, kura prasītāju individualizē tāpat kā lietā *Codorníu*, par kuru ir taisīts iepriekš 43. punktā minētais spriedums, pietiek uzsvērt, ka pretēji preču zīmju tiesībām, kuras ekskluzīvā veidā izmantoja prasītāja minētajā lietā, Tiesa šajā ziņā ir uzsvērusi, ka tā bija reģistrējusi grafisku preču zīmi Spānijā 1924. gadā un to tradicionāli izmantojusi gan pirms, gan pēc šīs reģistrācijas, prasītāja tiesības importēt savu preci ar attiecīgo Kombinētās nomenklatūras kodu izriet tikai no *AC* lēmuma. Tā kā abas situācijas nekādā ziņā nav salīdzināmas, *AC* lēmums nav uzskatāms par apstākli, kas ļauj prasītāju individualizēt tāpat kā *Codorníu*, kura saskaņā ar ekskluzīvām tiesībām, kas izriet no savas preču zīmes reģistrācijas, pēc attiecīgās regulas pieņemšanas atradās pilnīgi atšķirīgā situācijā nekā pārējie uzņēmēji.

74 Piektkārt, attiecībā uz to, ka muitas nodoklis, kas atbilst apstrīdētajā regulā noteiktajai apakšpozīcijai, ir lielāks nekā tas, uz kuru prasītāja varēja atsaukties saskaņā ar *AC* lēmumu, ir jāatgādina, ka nepietiek ar to, ka tiesību akts dažus uzņēmējus ekonomiski skar vairāk nekā citus tās pašas nozares uzņēmējus, lai uzskatītu, ka šis tiesību akts tos ir skāris individuāli (iepriekš 61. punktā minētie rīkojumi lietā *Lorte* u.c./Padome, 54. punkts, un lietā *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia*/Komisija, 58. punkts).

75 Sestkārt, kas attiecas uz prasītājas argumentu, kurš turklāt šajā lietā nav pierādīts, par efektīvas tiesiskās aizsardzības trūkumu, kas izrietot no valsts tiesību līdzekļu, kuri ļautu pārbaudīt apstrīdētās regulas spēkā esamību, neesamības, tāpēc ka prasītāja, *AC* lēmumam saskaņā ar Īrijas tiesībām kļūstot galīgam, nevarēja vairs uzsākt apelācijas procedūras *Superior Courts of Ireland*, tas tāpat ir jānoraida.

76 Kopienas tiesību aizsardzības līdzekļu režīma interpretācija, saskaņā ar kuru tieša prasība par atcelšanu Kopienu tiesā ir iespējama tiktāl, ciktāl pēc Kopienu tiesas veiktas valsts procesuālo noteikumu konkrētas pārbaudes var pierādīt, ka ar tiem fiziskām un juridiskām personām ir liegta iespēja iesniegt prasību, apstrīdot par nelikumīgu uzskatītā Kopienu tiesību akta spēkā esamību, nevar tikt pieņemta. Tāds režīms prasītu, lai katrā konkrētajā gadījumā Kopienu tiesa pārbaudītu un interpretētu valsts procesuālos noteikumus, kas pārsniegtu tās kompetenci Kopienas tiesību aktu tiesiskuma pārbaudes ietvaros (skat. iepriekš 56. punktā minēto Pirmās instances tiesas rīkojumu lietā *Tokai Europe*/Komisija, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

77 Septītkārt, runājot par iepriekš 28. punktā minēto spriedumu lietā *Sony*, uz kuru tāpat atsaucas prasītāja, ir jānorāda, kā tas jau tika precizēts minētā sprieduma 77. punktā, ka tikai "šī gadījuma ārkārtas apstākļos" prasītāja tika uzskatīta par individuāli skartu. Līdz ar to ir jāatgādina, kādi bija šie ārkārtas apstākļi, lai noteiktu, vai tie, kā to apgalvo prasītāja, šajā gadījumā ir izpildīti.

78 Pirmkārt, lietā, par kuru ir taisīts iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Sony*, *Sony* pēc tam, kad tika informēts par Nomenklatūras komitejas diskusijām attiecībā uz tā produkta, proti, spēlēm paredzēta datora, saukta par *PlayStation®2*, tarifu klasifikāciju, sazinājās ar minētās komitejas priekšsēdētāju un pēc viņa uzaicinājuma prezentēja preci komitejas sanāksmē, atbildot uz dažādiem tās dalībnieku jautājumiem.

Dažādā sazināšanās starp *Sony* un Komisijas dienestiem pēc tam turpinājās, lai sagatavotu lēmumu par tā preces klasifikāciju.

79 Otrkārt, pēc tiesas nolēmuma Apvienotās Karalistes muitas iestādes izsniedza *Sony* SIT, klasificējot tā preci apakšpozīcijā, kas pēc tam tika atzīta par spēkā neesošu un aizstāta ar attiecīgo regulu.

80 Treškārt, *Sony* apstrīdētajā regulā detalizēti bija pārņemts tā preces raksturiezīmju kopums un tai bija pievienota tās fotogrāfija. Turklāt šīs regulas spēkā stāšanās brīdī nebija citu preču ar tādām pašām raksturiezīmēm.

81 Ceturtkārt, *Sony* bija vienīgais pilnvarotais minētā datora importētājs Kopienā.

82 Tādējādi vienīgā līdzība starp minēto lietu un pašreizējo lietu ir tajā, ka abos gadījumos ir bijis valsts tiesas nolēmums, ar kuru ir atcelta SIT, ko agrāk bija izdevušas muitas iestādes un ar kuru prece bija klasificēta ar citu KN kodu, bet šis nolēmums vēlāk tika atcelts ar attiecīgās regulas, kas tika aplūkota Pirmās instances tiesā, pieņemšanu. Runājot par atšķirībām starp šīm divām lietām, ir jākonstatē, ka tās ir ievērojamas.

83 Vispirms tās ir attiecībā uz procedūru Nomenklatūras komitejā, kurā, kā tas jau iepriekš tika uzsvērts, *Sony* — pretēji prasītājai — piedalījās aktīvi (šajā sakarā skat. iepriekš

56. punktā minēto rīkojumu lietā *Apple Computer International*/Komisija, 50. un 51. punkts).

84 Tāpat tās ir attiecībā uz apstrīdētās regulas pielikumā esošās tabulas 1. kolonnā ietvertās preces aprakstu, jo prasītāja — pretēji *Sony* — nav pierādījusi, ka šis apraksts ietvertu kādu īpaši un vienīgi prasītājas precei piemītošu elementu. Šajā ziņā ir svarīgi atzīmēt, ka lietā, par kuru ir taisīts iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Sony*, Komisija aprakstīja ne tikai veidu, kādā video spēlēm paredzētais dators tika nodots mazumtirdzniecībai, bet tāpat arī dažādos elementus, no kā tas sastāvēja un kam tas varēja tikt pieslēgts, kā arī tā galvenās funkcijas. Līdz ar to *Sony* bija pierādījis, ka tāds apraksts tieši atbilda tā preces tehniskajām specifikācijām, kas bija paziņotas Komisijai, un ka tas bija tik precīzs, ka vismaz attiecīgās regulas spēkā stāšanās brīdī bija izslēgts, ka šis apraksts varētu tikt piemērots citām iekārtām, nevis tā spēlēm paredzētajam datoram (iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Sony*, 72. punkts).

85 Turklāt pretēji *Sony* situācijai, kurš bija vienīgais strīdīgās preces pilnvarotais importētājs Kopienā, šajā gadījumā prasītāja ne tikai nav pierādījusi pretējo, bet nav pat apstrīdējusi Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru pastāvot vismaz četri dažādi uzņēmumi, kas spēj ražot un tirgot preces, kuru raksturiezīmes var atbilst apstrīdētās regulas pielikumā esošās tabulas 1. kolonnā ietvertajam aprakstam. Minētais apraksts līdz ar to ir drīzāk jāuzskata par vispārīgu, ņemot vērā, ka tā piemērošanas joma var aptvert citas preces, nevis prasītāja preces.

86 Visbeidzot, ir jāuzskata, ka lietā, par kuru ir taisīts iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Sony*, preces fotogrāfijas, kurā bija skaidri redzams PS2 logo, pat ja *Sony* preču zīme bija apklāta, esamībai, novērtējot prasības pieņemamību, nebija vērā ņemamas nozīmes. Lai gan minētajā lietā preces fotogrāfija, kas redzama attiecīgajai regulai pievienotajā tabulā, principā bija tikai papildu pierādījums un nevis izšķirošs pierādījums, tomēr runa ir par pazīmi, kura ir jāņem vērā, analizējot apstrīdētās regulas

normas. Ir jāsecina, ka šajā gadījumā apstrīdētā regula neietver ne prasītājas preces, ne citas preces fotogrāfiju.

87 Līdz ar to prasītāja nav pierādījusi tādu "ārkārtas apstākļu" kā iepriekš 28. punktā minētajā spriedumā lietā *Sony* norādīto apstākļu pastāvēšanu, kuri ļautu secināt, ka apstrīdētā regula prasītāju būtu skārusi individuāli tāpat kā lēmuma adresātu.

88 No tā izriet, ka apstrīdētā regula uz prasītāju attiecas kā uz tādu drošības ierīču, kas paredzētas, lai piekļūtu datu ierakstiem automātiskās datu apstrādes iekārtā, kā tās, kuras minētas minētajai regulai pievienotajā tabulā, importētāja objektīvo statusu tāpat kā uz citiem uzņēmējiem, kuri faktiski vai iespējami atrodas tieši tādā pašā situācijā.

89 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētā regula prasītāju neskar individuāli, un līdz ar to prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

90 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks,

kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) *RSA Security Ireland Ltd* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2008. gada 3. decembrī.

Sekretārs — Priekšsēdētājs

E. Coulon — J. Azizi